

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה:
תל אביב, רחוב גוררון 3, טלפון 243386.05. תאריך: 136 •
מועץ מכרטי: "עולמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, ת"י
אביב, רח' בן-אביגדור • הכזה, גר"מ • גלופות: צינקהורפיה
"כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אכנרי • העורך: אלי תבור • עורך
תכנית: יוסף שנון • עורכת כותוב: ענת ישראלי • צלמי
מערכת: ציון צפיר וגליה רוזן • ראש המינהלה: אברהם
סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ד: העולם הזה בע"מ.

בין כסית לקליפורניה של אייבי נתן, אסף סיפורים על החוג הנוצץ של תל-אביב וכל המי ומי.

קרא קרי

חדירה בכניסה

הראשית

איש אינו זוכר כיום כיצד דבק ב-
שלמה אלינב (אלנבלום) הכינוי היסטרי,
ומה היה הקשר בין הנחש שבספרי טרון,

את אחד מלידות שבת של חודש פברואר 1961, ביליתי בעליית-הגג של אולם תיאטרון אהל בתל-אביב. שהיתי שם במשך כל הלילה. בדרך זו ביקשתי לקנות לעצמי זכות נוכחות במעמד שעמד להתרחש שם למחרת היום: ישיבה סגורה של מרכז מפא"י, שעמדה להחליט על הדחתו של מזכיר-ההסתדרות פנחס לבון. פרשת לבון, שהסעירה את המדינה. שבע קודם לכן נקט יריבו של לבון במאבק, ראש-המשלה דויד בן-גוריון, בצעד דרי-מתי: הוא הגיש הודעת התפטרות מראש-שותף-המשלה. היה זה טכסיס שנועד לל-חץ על חברי מיסלגתו לקבל את דעתו, בניגוד למצפונם, ולמלא את מבוקשו להדיח את פנחס לבון מתפקידו כמזכיר-הכללי של ההסתדרות. ישיבת ההדחה נקבעה לבוקר יום השבת. בחששם מזעם הציבור ביקשו מנהיגי מפא"י לערוך את ישיבת ההדחה בחשאיות, אסרו על נוי-כחותם של עיתונאים באולם.

בהתייעצות של המערכת שנוערה בבור קר יום השישי, שקדם לישיבת ההדחה, החלטנו לשבור את קשר ההשתקה. תיכ-ננו תוכניות לחדור אל האולם ולהיות נוכחים בעת ישיבת המרכז. על מנת שגור כל לדווח לקוראי העולם הזה מי מחברי המרכז נתן ידו לעריפת ראשו של לבון. על פי התוכנית הוטל עלי להסתתר במשך הלילה באולם האהל, אחרי שנתרתי במקום בתום הצגה שנוערה שם ערב קודם לכן. מצאתי מקום מחבוא אידיאלי בתא האיוורור, בדיוק מעל הבמה, מקום משם ניתן היה לצפות על המתרחש באו-לם ולשמע את הדברים הנישאים בו. * על חבר מערכת נוסף הוטל לנסות להי-כנס אל האולם בדרך אחרת: להצטייד במיקרופונים וחטיחשמל ולהתחזות כ-חשמלאי מפעיל מיקרופונים. ברגע מסויים אף תיכננו לחבר את המיקרופונים שבידו לרמקול שיוצב מחוץ לאולם, כדי שקהל המאזינים, שהצטופף בחוף ההפגנת-מחאה, יוכל להאזין לנאומים אותם ביקשו להע-לים ממנו.

האיש עליו הוטל להיכנס לאולם כשהמיקרופונים בידו היה שלמה ("היס-טה") אלינב. היסטטה הצטרף למערכת העולם הזה לפני כעשרים שנה. עשה בחתימה את הדרך הקשה של כתב מת-חיל, באיסוף סיפורים למדור אנשים. הי צעיר, שזה עתה עוב את קיבוץ השומרי-הצעיר שובל שבנגב. שבו חי שנים רבות, החובב בלוש של קיבוצינים משלומפר

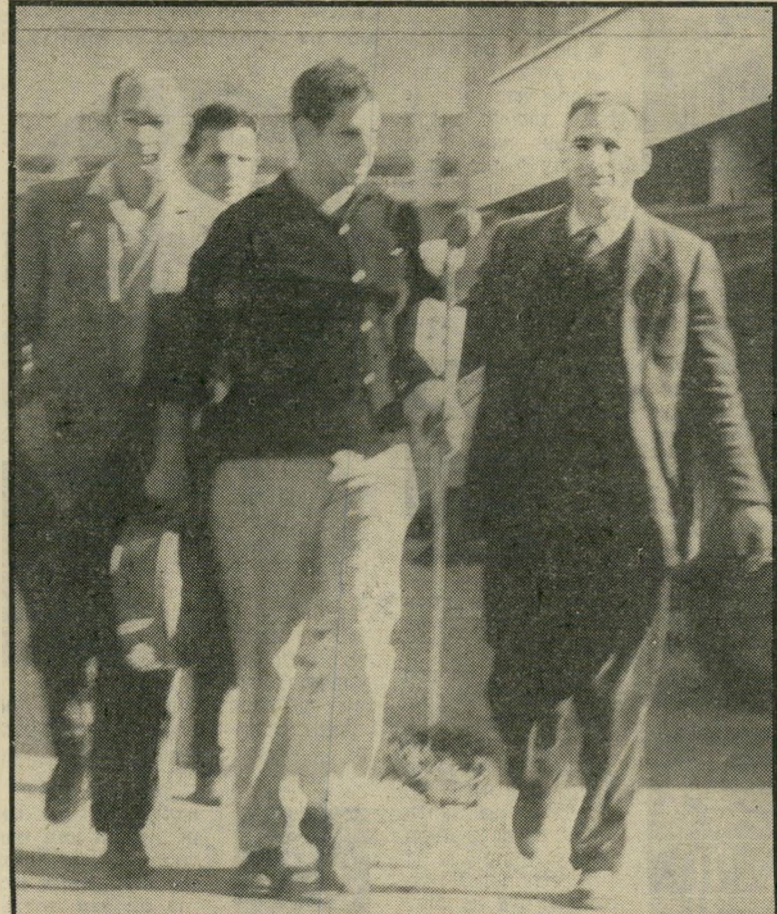
• מאוחר יותר הסתבר שרעיון דומה עלה גם במחוז של שלמה נקדימון, אז הכתב לענייני מילגות של היום. תורת וכיום יעטז לענייני עיתונות של ראש-ההמשלה. נקדימון הסתתר במקום מחבוא אחר באולם, מבלי שידענו האחד על תוכ-ניתו של חברו. שומרי ראשו של ראש-ההמשלה, שבדקו את הבמה לפני כניסתו של בן-גוריון לאולם, גילו את נקדימון מסתתר מאחורי המסכים. כתוצאה מכך ערי-כו חיפוש מדוקדק יותר בכל פינות האולם וגילו גם אותי.

שלא היתה עלולה לעורר שאלות מצד הסדרנים.
 "בעוד מועד הכנתי לעצמי שני מיקרו-פונים ישנים — אחד מיקרופון שולחן והשני מיקרופון-ניצב — מוסת קול ("אמפליפיייר") — וסליל של חטיחשמל בתוך קופסת סרטים ישנה. לבשתי בגדי-עבודה ועם ציוד זה המתנתי במערכת, מר-חק שני בתים בלבד מאולם האהל, שבו התכנס המרכז.

"כחצי שעה לפני הישיבה הזמנתי מר-נית, נכנסתי לתוכה עם כל האביזרים וביקשתי מהנהג הנדהם שיביאני לבניין האהל. איזה אהל? הוא לא הבין. האהל הזה? הצבעתי בידי לעבר הבניין בפנת-הרחוב. הנהג התחיל לנסוע. אולם הוא לא היה עדיין משוכנע לחלוטין, לאן אתה צריך? שאל אותי שוב. לבניין האהל... אני צריך להביא לשם מיקרופו-נים, עייתי.

"הוא הביא אותי עד לפתח הבניין. רק אנשים בודדים התהלכו על המידרכה. לפני שער הכניסה הצטופפו אחדים מחברי המרכז. הנהג יצא בעצמו ועזר לי לשאת את הציוד אל הפתח. נדחפתי עם הציוד בין חברי המרכז ונכנסתי למיסדרון. משני הצדדים היו שולחנות ועליהם רשימות חברי המרכז. כל מי שנכנס היה חייב להודותה ואף לרשום את שמו. באמצע, בין שני השולחנות, הותקן מעבר צר, שהספיק למעבר אדם אחד. מסביב עמדו חברות של סדרנים ואנשי-ביטחון.

ליד אחד השולחנות ניצב אחד מחברי המרכז והודהה. בניסיוני להיכנס פנימה הונחתי אותו מעט. הסדרן שהבחין בכך ניגש אלי ואמר: רגע, אל תדחוף, תיכף תיכנס! הוא סינה לי דרך בין האנשים והייתי בטוח שהנה אני נכנס לאולם. באותו רגע תפסה יד בצווארון חולצתי.

שלמה אלינב מוצא בידי המישטרה מכניון ה"אהל" (1961) *

מקיבוץ שובל לחברת מחשבים בניו-יורק

שמעתי קול: החוצה! מישו משך אותי אחורנית, אל מחוץ לכניסה. "ניסיתי להעמיד אותו על טעותו ולהי-כנס חזרה, אולם זה לא עזר. מסביבי התי-קלו כל מיני אנשים, לבושי אורחית, שיהו את עצמם כקציני-מישטרה. לא היה להם דבר נגדי. הם רק רצו לדעת מי אני. אמרתי להם שאני רוצה להתקין מיקר-רופונים באולם. כנראה שלא שיכנעתי אותם. הם חיטטו בקופסה שבידי, בתוכה הונחו חטיחשמל ולקחו אותי הצידה. שני אנשי מישטרה לבושי אורחית, הסמל יונה סירקיס והקצין יצחק רונן, תפסו אותי בכתיפי ודחפוני בגסות לגי'פ שחנה ליד המערכת. היה זה הגי'פ של הקצין שלום ירקוני. שבי, שבי, הוא הציע לי,

יש לך תעודות? הצגתי בפניו את תעוד-דה-העיתונאי שלי. או תפס הצחוק את ארשת-הרצינות על פני השוטרים. עכשיו הכל מובן, אמר אחד מהם.
 "רק כשהורידו אותי להובילני לתחנת הנפה הצפונית, שם שוחררתי, הבנתי מה

שלמה אלינב 1978
 התקף-לב אחרי ריו

הציק להם. בניינו לבין עצמנו, אמר אחד ממלווי, איפה מכשירי-ההאזנה? איך רציתם להקליט בפנים? "

מוח מתימטי
מעולה

בשנים בהן עבר במערכת העולם הזה השלים היסטטה במקביל את לימודיו האר-גיברטיסיאיים בפילוסופיה ומתימטיקה. בי-השפעת ספריה של איין ראנד החליט לני-טוש את העיתונות. לעבור לעולם העסקים ולעסוק במחשבים. הוא הקים חברה לעי-בוד נתונים וחטיחשמל הסתבר כי הוא מסו-גל לפתור בעיות בתכנות מחשבים, שי מומחים אחרים לא הצליחו לפתור. היה לו מוח מתימטי מעולה.

תוך כמה שנים בעסקי המחשבים רכש היסטטה שם שהגיע עד ארצות-הברית. לפני כחמש שנים הציעה לו קבוצת אנ-שי-עסקים מפילדלפיה לבוא ולהקים עבור-רם שם חברה שתעשה מה שעשה כאן. היסטטה נטל את אשתו, רינה, וילדינו (או שניים, כיום ארבעה) ועבר להת-גורר בניו-יורק, שם הפך ליועץ פרטי בענייני מחשבים, שהעניק את שירותיו ללקוחות נבחרים, בעיקר בנקים אמרי-קאים וחברות פיננסיות. הוא היה נקרא לעזור במקומות שמומחים אמריקאים נכ-שלו.

הטיפול במחשבים העסיקו זמן רב. אולם מחלת הסכרת התמורה, ממנה סבל, ריתקה אותו יותר ויותר למיטה. המחלה גרמה להחלשת שרירי-הגלב והיסטטה החל לשהות תקופות ממושכות בבתי-חולים. מצבו היה ידוע לו היטב. בשנה האחר-רונה השתדל לשהות עם מישפחתו ולטייל עימה ברחבי אמריקה ככל שיכול. לאחר-נה, כאילו ידע את המצפה לו, נסע עם כל מישפחתו לקארניבל בריו. היתה זו שימחתו האחרונה. לפני שבועיים נפטר בפתאומיות מהתי-קף-לב והוא בן 42. מישפחת העולם הזה מרכינה ראש על קיברו.

אף תמו